

Chương 76: Trò Chuyện Với Bertus

(Số từ: 3861)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:14 PM 09/07/2025

Sau giờ học.

Bertus gọi tôi đến phòng của cậu ấy, chứ không phải sân thượng nơi chúng tôi thường nói chuyện.

Phòng của Bertus cũng không khác phòng tôi là mấy. Nó không hề lộng lẫy hay có bất cứ thứ gì khác mà người ta có thể mừng tượng về một căn phòng của hoàng tử.

Tuy nhiên, đối với một người có tài năng để trở thành Kiểm Sư, thì ở đây lại có khá nhiều sách. Dĩ nhiên cậu cũng có một vài dụng cụ tập luyện, nhưng còn nhiều hơn thế là những giá sách đã được lấp đầy.

Đúng là một tên phản diện chăm chỉ. Điều đó không hẳn là tệ, nhưng vẫn thật đáng sợ khi tôi lại được thấy một mặt khác của cậu ấy.

“Tụi mình uống trà nhé.”

“À, gì cơ? Được thôi.”

Bertus tự tay pha một tách trà cho tôi và cho chính mình. Thay vì được nhiều người hầu hạ như ở Đế cung, Bertus dường như thích tự mình làm mọi việc hơn.

Cậu không hề tỏ ra vẻ bề trên thái quá với bất kỳ ai. Điều đó khiến cậu trông giống như một người tốt trong mắt người khác.

“Vậy, kỳ nghỉ vừa rồi cậu nghỉ ngơi tốt chứ?”

“Không, thực ra còn mệt hơn bình thường nữa.”

Thật vậy, trong sự cố khủng bố đó, đầu óc tôi như muốn nổ tung, và sau đó, tôi chỉ tập trung vào việc luyện tập với Ellen. Tôi đã tự vắt kiệt sức mình.

Đúng hơn, có vẻ như những ngày nghỉ của tôi đã bị rút ngắn đi rất nhiều. Bertus cười lớn.

“Nhìn người cậu thì biết ngay mà.”

Hẳn là cậu phản ứng như vậy vì thấy những vết bầm tím khắp người tôi, chứ không phải vì cơ bắp tôi đã gầy dựng được. Dường như việc tôi nghiền răng và thực sự tập luyện chăm chỉ đã để lại ấn tượng tốt cho Bertus.

Nếu coi trọng sức mạnh, hẳn cậu đã không tìm đến tôi, mà là Ludwig, người sẽ là cấp dưới hoàn hảo cho Bertus. Dù gì thì cậu cũng là người có thể ngang ngửa với Ellen về mặt thể lực.

Nhưng tại sao cậu lại gọi tôi đến đây? Tôi không nghĩ cậu gọi tôi chỉ để uống trà.

“So với lần đầu chúng ta học Thể chất, cậu đúng là đã rất đáng nể. Tuy nhiên, tự mình rèn luyện là tốt, nhưng đừng quá sức. Cậu có thể sẽ làm tổn thương cơ thể mình đấy. Dù sao thì hai ta vẫn đang trong tuổi lớn mà phải không?”

“Đáng lẽ phải vậy.”

Bertus đã cảnh báo tôi nhiều lần rằng việc tập luyện quá sức không tốt khi còn trong giai đoạn phát triển. Tôi cũng đồng tình với quan điểm đó. Tôi không hỏi gì cậu cả. Suy cho cùng thì tôi cũng không muốn tỏ ra quá cảnh giác.

“Thật ra, tôi chỉ gọi cậu đến đây vì có chuyện này hơi tò mò, không có gì hơn đâu.”

“Chuyện gì?”

“Làm thế nào mà cậu với Ellen lại thân nhau được vậy?”

Chẳng lẽ cậu không có đủ chuyện để lo rồi sao? Tại sao đột nhiên lại hỏi tôi một chuyện như thế này? Bertus lắc đầu và cười.

“Không, chà, tôi đã thử nói chuyện với cậu ấy vài lần để thân thiết hơn, nhưng dù tôi làm gì thì cậu ấy cũng chỉ trả lời cộc lốc... Nhưng cậu lại thực sự tập luyện cùng cậu ấy. Hai người nói chuyện với nhau nhiều lắm nhỉ? Tôi tự hỏi liệu có bí quyết gì không.”

Rõ ràng là Ellen không nói chuyện với bạn học nào khác ngoài tôi. Nếu họ biết về gia thế của cô ấy, có lẽ sẽ có rất nhiều người cố gắng tiếp cận một cách ép buộc, tuy nhiên, Bertus đã biết.

Hình ảnh của Ellen trong lớp lúc này là một người cực kỳ tài năng, nhưng cũng rất thẳng thừng nên hơi khó tiếp cận. Chắc là kiêu như vậy.

“Cũng khó nói thành lời lắm.”

Nghĩ lại thì, mọi chuyện cứ tự nhiên diễn ra, nên tôi cũng không thể giải thích cho cậu làm thế nào tôi thân với cô ấy được khi cậu hỏi.

“Hửm... Thật lòng mà nói, tôi có cảm giác là mình chưa bao giờ có ý định lại gần cậu ấy cả.”

“...Cậu thật sự không biết gì à.”

“Ừm, tôi không biết.”

“Ra vậy...”

Bertus thở dài trước câu trả lời ngớ ngẩn của tôi.

Tôi thực sự không tốt với cô ấy đến thế. Nói đúng ra, sau khi tôi trêu chọc và chọc ngoáy cô ấy, chúng tôi đột nhiên trở nên như thế này. Đôi khi chúng tôi ăn cùng nhau, đôi khi ăn vặt cùng nhau và đôi khi đi bộ về nhà cùng nhau, rồi đột nhiên chúng tôi trở thành bạn bè.

Dĩ nhiên, dù đã thành bạn, cũng không có gì thay đổi nhiều.

“Dù sao đi nữa, Reinhardt, cậu không thấy mình có năng lực một cách kỳ lạ sao? Cậu nói rằng đó ít nhiều là một tai nạn, nhưng cuối cùng cậu đã thân thiết được với Ellen, người khó tiếp cận nhất phải không?”

Và ngay cả Bertus, người từng nói rằng tài năng ở cấp độ này là vô giá trị, dường như cũng đánh giá quá cao năng lực của Ellen. Dĩ nhiên, có lẽ cậu quan tâm đến gia thế của cô ấy hơn.

“Tôi hỏi cho chắc thôi, nhưng cậu có thích cậu ấy không?”

“...Không, không hề.”

Chúng tôi hợp nhau, nhưng không phải theo kiểu đó. Tại sao Bertus đột nhiên hỏi tôi những điều này? Cậu đang nhìn tôi chăm chăm như thể đang cố đọc suy nghĩ thật của tôi.

“Hừm... Chà. Ừm. Điều kỳ lạ ở cậu là cậu dường như không có hứng thú với bất kỳ cô gái nào cả. Chẳng phải cậu đã trêu chọc Saint-Owan khá thậm tệ sao?”

Bertus cười khúc khích, tự hỏi liệu có phải tôi đối xử với tất cả các cô gái theo cách đó không.

“Chắc tại tôi chưa đến tuổi quan tâm đến họ thôi.”

“...Nhưng chẳng phải cậu đang ở độ tuổi mà người ta thường rất quan tâm đến con gái sao?”

“Tôi không nghĩ vậy đâu.”

Tôi nói như thể chúng tôi không đang nói về mình. Đối với tôi, họ chỉ là những đứa nhóc dễ thương. Giá mà họ lớn hơn một chút thì tốt biết mấy.

“Nhưng tại sao cậu lại hỏi tôi có thích cậu ấy không?”

“Hừm, tại sao ư?”

Bertus mỉm cười, nhưng không cho tôi câu trả lời. Cậu dường như có ý đồ gì đó, nhưng tôi không thể nào hiểu được. Chà, tôi không thấy cậu sẽ nói thật với tôi bất cứ điều gì.

“Thôi, cũng hơi muộn rồi, nhưng mà về vụ việc lần này.”

Như thể không muốn nói về chủ đề này nữa, cậu cố gắng đổi chủ đề.

Tuy nhiên, xét những gì tôi biết về thiết lập của cậu ấy, có lẽ cậu rất quan tâm đến sức mạnh của Ellen, chứ không phải con người cô ấy. Điều này sẽ không thay đổi, ngay cả trong tương lai.

Vậy nên không có lý do gì để cậu quan tâm đến việc tôi có thích Ellen hay không.

Tại sao cậu lại hỏi...?

“Vậy, cậu nghĩ sao về vụ việc lần này?”

Bertus đã đưa ra một chủ đề quá lớn chỉ để đổi chủ đề đơn thuần.

“...Hả?”

Vì thế tôi đã không tin vào tai mình khi nghe cậu đề cập đến nó.

“Vụ việc lần này. Cậu đã nghe về nó rồi mà ha?”

Dù cậu có ưu ái tôi đến đâu, tại sao lại hỏi một kẻ xuất thân từ đầu đường xó chợ ý kiến về một chuyện như vậy? Rõ ràng, vì tôi là người từ đường phố, nên cậu có thể nghĩ rằng không có những ranh giới rõ ràng nào ràng buộc tôi...

“Ừm... Tôi có nghe qua... nhưng tôi nghĩ cũng không phải chuyện gì to tát lắm đâu.”

Tôi cố gắng đưa ra một câu trả lời rất mơ hồ mà một người bình thường sẽ nói. Lũ ác quỷ gây ra một vụ khủng bố ở Đế đô, nhưng thực ra đó không phải là một sự cố quá lớn phải không?

Bertus gật đầu chậm rãi trong khi khẽ ngâm nga.

“Chỉ vậy thôi sao?”

Bertus nhìn tôi và hỏi lại, dường như có một câu trả lời mà cậu hy vọng tôi sẽ đưa ra. Dĩ nhiên, nếu tôi suy nghĩ nghiêm túc, tôi không biết liệu mình có thể đưa ra một câu trả lời thỏa đáng khác với quan điểm của kẻ chủ mưu vụ việc hay không. Việc tôi bình luận về chuyện này đã đủ nguy hiểm rồi. Rốt cuộc tôi có thể sẽ nói ra những điều mà tôi không nên biết.

Tuy nhiên, Bertus dường như không nghi ngờ tôi. Cậu không thực sự thăm vấn tôi.

Nhưng, cậu dường như muốn tôi đưa ra một câu trả lời khác thường.

Cảm giác như cậu đang thử thách sự nhạy bén của tôi vậy.

Rồi một câu trả lời mà tôi có thể đưa ra hiện lên trong đầu.

“Chà... tôi chỉ thắc mắc tại sao chuyện này lại có thể xảy ra ngay sau khi Nhân Ma Đại Chiến kết thúc. Tại sao chúng lại làm vậy...? Chúng có xung đột gì với Thần Điện Hiệp Sĩ sao? Có lẽ chúng có một lý do nào đó không được nhiều người biết đến... Kiểu vậy? Tôi vẫn còn ở Temple, nên không thực sự biết chi tiết.”

Đó là điều Ellen đã từng nói với tôi. Có thể có những lý do khác không được nhìn thấy. Nếu không, sẽ không có lý do gì để lũ ác quỷ chiến đấu với Thần Điện Hiệp Sĩ mà không có mục tiêu lớn hơn.

Như thể thấy lời tôi nói có lý, Bertus gật đầu.

“Nguyên nhân của vụ việc này hử?... Hơi khó để nói cho cậu biết chi tiết, nhưng đúng, đó là những câu hỏi hợp lệ.”

Theo suy luận của Charlotte, dường như những kẻ đứng sau chợ đen là phe của Bertus. Bất kể Bertus có chủ động trong việc này

hay không, cuối cùng họ đã cố gắng mở một cuộc đấu giá bất hợp pháp, và thông tin về việc đó đã bị rò rỉ cho lũ ác quỷ.

Đó là lý do tại sao cô ấy mĩa mai bảo cậu hãy quản lý người của mình tốt hơn. Đây là lần đầu tiên trong lịch sử có một cuộc tấn công khủng bố ở Đế đô, cũng như cuộc tàn sát hàng loạt ác quỷ này.

Nhưng Bertus thực sự không có vẻ gì là quá bận tâm. Giả sử rằng cậu thực sự đang thể hiện cảm xúc của mình lúc này.

“Như cậu biết đấy, ở Temple này ngoài cậu ra, chẳng có ai tôi có thể nói chuyện một cách bình thường được cả.”

“À... Vâng.”

Một người biết con người thật của cậu mà cậu có thể trò chuyện ở một mức độ nào đó. Dù là người của Hoàng gia, Bertus thực sự không có ai để thực sự tâm sự ở Temple.

Mọi người vẫn chưa mạnh lắm và Bertus hiện đang giữ một hình ảnh hiền lành. Cậu khoanh tay và cau mày.

“Đúng là một mớ hỗn độn. Tuy nhiên, dù mọi chuyện thành ra thế này, tôi lại tự hỏi liệu đây có thực sự là một điều tồi tệ không.”

Đây quả là một nhận xét gây sốc đối với một Hoàng tử.

Bertus thậm chí còn không buồn cảnh báo tôi rằng tôi sẽ chết nếu nói điều này cho bất kỳ ai. Hẳn cậu nghĩ rằng, tôi đủ thông minh để biết rằng mình không nên lan truyền chuyện này. Nhưng làm sao đây lại không phải là một điều tồi tệ?

Chợ đen mà cậu dự định mở đã bị phá hủy, uy tín và danh dự của Hoàng gia bị bôi nhọ, và họ đã tạo ra một kẽ hở cho đối thủ chính trị tấn công. Vậy làm sao đây lại không phải là một điều tồi tệ?

“Tại sao?”

“Cậu có nghĩ rằng hệ thống một Đế quốc duy nhất thống trị toàn bộ lục địa loài người có thể tồn tại nếu không có lũ ác quỷ không?”

Mắt tôi giật giật trước lời nói của Bertus.

“Không có kẻ thù chung, con người sẽ không thể đoàn kết.”

“...”

“Không, hay để tôi nói khác đi? Con người tạo ra kẻ thù để có thể đoàn kết. Đó là cách mà những mục tiêu như Scarlett được tạo ra.”

Con người cần một kẻ thù chung để đoàn kết. Để đoàn kết, họ cố tình biến một người không thực sự là kẻ thù thành kẻ thù.

Trong các nhóm nhỏ, điều này sẽ được gọi là bắt nạt.

Ở quy mô lớn hơn, đó là việc nhà nước tuyên bố một quốc gia là kẻ thù và kích động người dân đoàn kết dưới một ngọn cờ.

Con người chỉ đoàn kết khi họ có kẻ thù chung. Và những người muốn tạo ra sự đoàn kết đó đã tạo ra những kẻ thù nhân tạo.

Đó là những gì Bertus đang nói.

Ví dụ cho điều đó là Đức Quốc xã và phe Đồng minh, những người cộng sản và những người tư bản và vô số các phe phái xung đột khác.

Cuối cùng, Bertus đang nói rằng khái niệm này không khác gì bất nạt. Tạo ra kẻ thù để đoàn kết.

“Giờ đây Nhân Ma Đại Chiến đã kết thúc, tình hình của Đế quốc sẽ dần trở nên bất ổn hơn. Kẻ thù mà chúng ta cùng nhau đối mặt với tư cách là một loài giờ đã biến mất, nên đây sẽ là lúc để thỏa mãn lòng tham của chính mình một lần nữa.”

Sự tồn tại của đối thủ khổng lồ mang tên Ma Giới đã trở thành một lý do chính đáng để loài người đoàn kết.

Đó là cách mà Đế quốc này có thể tồn tại. Tất cả là nhờ vào Ma Giới, nhưng giờ đây cuộc chiến đã kết thúc với chiến thắng của loài người, họ không còn kẻ thù nào để đánh bại nữa. Vì vậy, Bertus đang dự đoán rằng Đế quốc cuối cùng sẽ bị chia cắt trong tương lai.

Thực ra, tôi đã từng nghĩ đến việc phát triển một cốt truyện như vậy sau khi hết chất liệu về đời thường.

Tôi đã định tạo ra một kịch bản trong đó Đế quốc tan rã dẫn đến một cuộc chiến giữa các quốc gia khác nhau.

Tuy nhiên, cuối cùng, tôi đã quyết định chọn vụ việc Cổng không gian mở ra, chứ không phải kịch bản đó. Bertus, dĩ nhiên, chưa biết về các Cổng nên cậu đang dự đoán kịch bản có khả năng xảy ra nhất với kiến thức hiện tại của mình.

Con người khi mất đi kẻ thù chung sẽ lại chia rẽ, vì vậy dù Đế quốc đã bước vào thời kỳ hoàng kim vào lúc này, con người sẽ lại bắt đầu chiến tranh với nhau vì nhiều lý do khác nhau.

Nếu các Cổng không gian không xuất hiện, lịch sử chắc chắn sẽ chảy theo hướng đó.

“Nhưng đúng vào lúc này, lũ ác quỷ lại làm ra chuyện như vậy ngay giữa Đế đô.”

Sức mạnh của Ma Giới, vốn được cho là đã hoàn toàn suy yếu, đã dẫn một đội quân đến Đế đô.

Do đó, nỗi sợ hãi của người dân đối với Ma Giới lại được nhen nhóm, và Đế quốc sẽ có thể duy trì sự đoàn kết này như trước đây miễn là nỗi sợ hãi này còn tồn tại.

“Nỗi sợ là một công cụ rất hiệu quả để cai trị một quốc gia cũng như đoàn kết người dân.”

Do đó, mặc dù Bertus đã chịu một tổn thất đáng kể, và người dân hoàn toàn kinh hoàng vì sự cố này, cậu vẫn đánh giá rằng sự kiện này là một điều cần thiết cho Đế quốc.

Đúng là cậu đã chịu một số thiệt hại, nhưng Bertus đang nhìn xa hơn nữa. Vụ khủng bố của lũ ác quỷ thực sự đã giúp duy trì Đế quốc.

Thực tế, Bertus đã biết rằng Âm Địa sẽ không thể gây ra mối đe dọa cho con người. Vì vậy, cậu không bận tâm về những con ác quỷ đó, chúng chỉ là tàn dư.

Chúng sẽ không thể phá hủy Đế quốc hay gây ra bất kỳ thiệt hại đáng kể nào. Cuối cùng, sự tồn tại của chúng lại có lợi cho Đế quốc.

Tôi phải đồng ý ở một mức độ nào đó với quan điểm táo bạo của Bertus.

Nhìn vào cách suy nghĩ của cậu, có vẻ như cậu sẽ khá vui khi biết rằng một ứng cử viên Ma Vương vẫn còn sống. Nếu sự tồn tại của một quốc gia thù địch giúp duy trì sự đoàn kết của loài người, có lẽ cậu sẽ muốn Hoàng Tử Quỷ tái thiết lại sức mạnh của mình.

Dĩ nhiên, đó chỉ là một lý do khác để tôi không tiết lộ danh tính của mình. Bertus dường như đang cố xem liệu tôi có thể suy nghĩ sâu xa đến vậy không. Hoặc, có lẽ cậu chỉ muốn xem tôi có đồng ý với cậu không.

Tôi không biết phản ứng nào sẽ là tốt. Tôi cũng không biết Charlotte nghĩ gì về vấn đề này.

Thật là một cảm giác kỳ lạ, khi thấy kẻ chủ mưu của tất cả lại đang phân tích sự cố này.

Tôi tự hỏi liệu Airi và Eleris có ổn không.

Chỉ vậy thôi.

Tôi còn có những chuyện quan trọng hơn phải lo.

Harriet de Saint-Owan và Liana de Grantz.

Tôi phải bằng cách nào đó ngăn cản hai người này xin bảo lưu. Dù nhìn theo cách nào thì tôi cũng không phải là bạn thân của Harriet, và tôi thậm chí chưa bao giờ nói một lời nào với Liana de Grantz.

Tôi nên làm gì đây? Tôi có thể nói gì đó với Harriet, nhưng trong trường hợp của Liana, nếu một người mà cô ấy thậm chí còn chưa từng nói chuyện lại bảo cô ấy đừng xin bảo lưu, có lẽ cô ấy sẽ không thèm nghe tôi.

Sau bữa tối.

Gạt mọi lo lắng sang một bên, tôi đến ký túc xá tìm Harriet. Và vấn đề nằm ở đó.

“...Cậu ấy đi đâu rồi nhỉ?”

Cô không ở trong phòng thí nghiệm ma pháp, không ở trong phòng riêng, không ở sảnh và cũng không ở phòng ăn.

Nghĩ lại thì, tôi chỉ biết những nơi Ellen hay lui tới. Nếu Harriet không ở trong ký túc xá, thì cô đang ở đâu đó bên ngoài...

May mắn thay, vẫn còn một người tôi có thể hỏi. Dù Harriet không ở trong phòng thí nghiệm ma pháp, nhưng có một người khác.

Tôi quay trở lại phòng thí nghiệm ma pháp và đột ngột mở cửa.

“Này.”

“Hả, hả?”

Cô gái trả lời lại có vẻ hơi sợ hãi.

Người này là người duy nhất bên cạnh Harriet theo chuyên ngành ma pháp ở Lớp A. Vì vậy, họ hẳn phải biết nhau rõ.

Số A-7, Adelia.

Tài năng của cô là triệu hồi thuật và tạo tác thuật.

Vì vậy, chuyên môn của cô nằm ở việc tạo ra mọi thứ bằng ma pháp của mình. Tài năng tạo tác thuật của cô rất quan trọng.

Cô có thể tạo ra những thứ như Đèn Ma Thuật ở quy mô nhỏ bằng tạo tác thuật của mình, nhưng sau này, ở quy mô lớn, cô sẽ có thể thiết kế những thứ như tàu hỏa ma thuật.

Tôi chưa bao giờ nói chuyện với cô ấy, nhưng tôi nghĩ cô khá sợ tôi vì những việc tôi đã làm.

“Con ngốc đó đi đâu rồi?”

“Ng, ngố... Ngốc á?”

Chỉ việc tôi gọi Harriet là con ngốc cũng khiến cô sợ hãi.

“Thôi nào. Nhỏ đi đâu rồi? Tôi không tìm thấy.”

Tôi có thể thấy rõ các bánh răng đang chuyển động trong đầu cô nàng. Nếu trong tình huống này mà cô nói cho tôi biết Harriet ở đâu, thì chẳng khác nào thừa nhận biệt danh của bạn mình là ‘Con ngốc’. Mối cô run rẩy trong khi khẽ lẩm bẩm điều gì đó.

“Chết tiệt. Tôi đã làm gì cậu chưa? Tôi chỉ hỏi nhỏ đó ở đâu thôi mà.”

Tại sao cô lại cố biến tôi thành kẻ xấu ở đây? Thật lòng mà nói, tôi chưa bao giờ đá vào mông ai mà không phải do họ gây sự với tôi trước, được chưa? Sao cô lại thế này?

...Khi tôi nghĩ về nó, điều đó thực sự có thể hữu ích.

Khi tôi tiến về phía cô ấy, cô lo lắng lắc đầu.

“Cái, cái đó... Cậu ấy đến chỗ máy truyền tin rồi...”

Cuối cùng, cô phải thừa nhận rằng biệt danh của Harriet là ‘Con cóc’, nên vết tội lỗi hiện rõ trên khuôn mặt cô nàng.

“Ồ, nhỏ đấy ở đó à?”

Mặc dù, nhược điểm của máy truyền tin là người mình muốn liên lạc cũng cần có một cái, nhưng có một số nơi trong ký túc xá của Lớp Royal mà người ta có thể sử dụng các thiết bị ma thuật để liên lạc. Tôi không thực sự có nhu cầu sử dụng thứ đó, nhưng nếu cha mẹ của ai đó đủ quyền lực và giàu có để có những công cụ liên lạc như vậy, người đó sẽ có thể giữ liên lạc với cha mẹ mình thường xuyên.

Dù sao thì, có vẻ như Harriet đang ở đó vào lúc này.

Adelia cứ nhìn tôi như thể muốn tôi rời đi nếu công việc của tôi với cô đã xong.

Harriet không đi xa đến vậy, nên điều này có lẽ có nghĩa là cô ấy sẽ sớm quay lại ký túc xá. Adelia cứ nhìn tôi như thể cô không thể làm gì khác vì sự hiện diện của tôi.

“Này, nói chuyện với tôi một lát đi.”

“Hả, hả? C, cậu và tôi á?”

“Ngoài chúng ta ra còn ai ở đây nữa?”

Adelia run bần bật. Trông cô như sắp chết đến nơi vì sợ hãi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

**THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:**

BIDV

V IETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

V IETQR

MB

MB

BIDV

50+

Thanks For Reading